

Padrins lectors i Contes per Sant Jordi ~2020~

*Els alumnes de 6è hem
inventat uns contes relacionats
amb Sant Jordi pels nostres
fillols i esperem que us
agradin!!!*

Conte escrit per l'Alba L. per al seu fillol Mohamed.

SANT JORDI

Hi havia una vegada un drac que no tenia amics. Un dia estava tan trist, però a la vegada tan enfadat, que va començar a treure foc pel nas. Un noi molt valent es va enfrontar al drac, però el drac era massa fort i el noi es va retirar. Al dia següent va veure que el drac havia capturat a la princesa de la que el noi estava enamorat. Aleshores el noi tot enfadat va matar al drac. I la princesa es va enamorar del noi que es feia dir Sant Jordi. Quan el drac va caure va sortir la rosa més bonica que van veure mai! I després d'això Sant Jordi i la princesa es van casar i van ser feliços per sempre més!

I CONTE CONTAT,

CONTE ACABAT!

Conte escrit per Alba per al seu fillol Yassine

EL NOI QUE VA VIATJAR AL FUTUR

Fa poc un noi molt valent va provar l'últim invent del doctor Xiflat.

Era una màquina del temps! En aquella màquina hi havien molts botons i, com que al noi li agradaven molt els botons va clicar el mes gran, un de color **vermell**. Aquell botó servia per disparar el seient a l'aire per una emergència i, quan ho va fer, va sortir disparat cap a l'any 2030!

Quan va arribar va veure un món extraordinari, allà hi havien cotxes voladors, motos elèctriques per a quatre persones,...

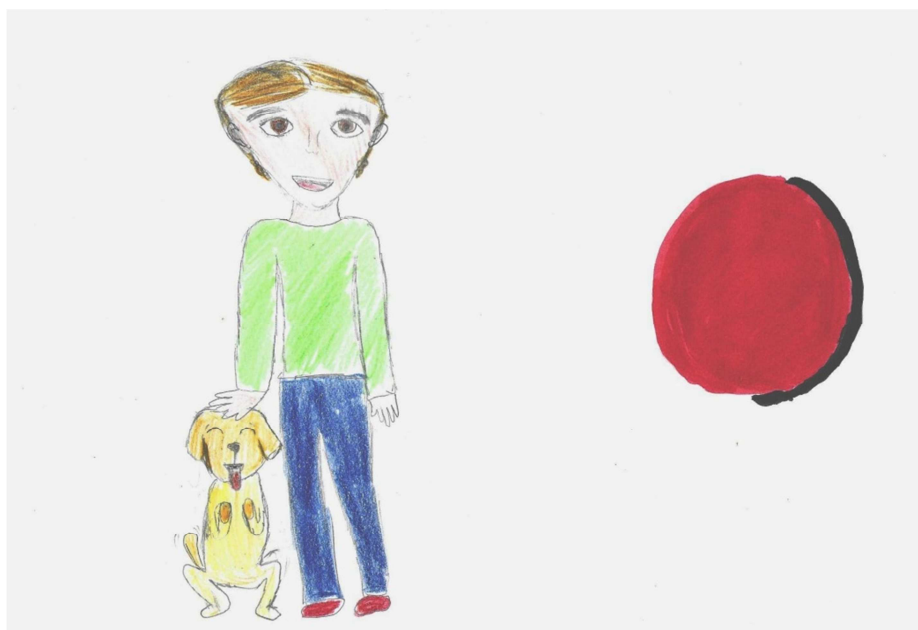
Després d'una estona mirant tot allò s'havia acostat a un gos, però no a un gos qualsevol era un gos que parlava . Quan el noi el va veure va saber molt bé quin gos era, era el gos de casa seva! Quan el va veure li va quedar la boca tant oberta que li cabrien 8 pizzas.

De cop va passar un noi que li semblava familiar, era ell amb 25 anys, va estirar la mà per saber qui era i quan ell amb 25 anys es va girar, l'afecte del botó **vermell** es va acabar i va tornar al seu present.

Quan va tornar al present li havia quedat la imatge d'aquell noi i quan es va mirar al mirall va saber que aquell noi era ell. Ves a saber que hauria passat si s'haguessin parlat.

Ara ja sap que els botons poden ser perillosos.

NO ES POT JUGAR AMB EL TEMPS.

Alba Sivill Pla

Conte escrit per Albert per al seu fillol Dani

L'OS DE PELUIX QUE TENIA VIDA PRÒPIA

Havia una vegada un os abandonat a unes escombraries. L'os era feliç igualment, però ningú sabia que aquell os parlava i podia caminar. Un dia un nen que sortia de l'escola, el va trobar i se'l va emportar a casa, el va cuidar, el va banyar, el va pentinar, de sobte, l'os li va dir gràcies i ell es va espantar. L'os li va dir: no t'espantis, sóc un os bo, no et faré res, jo només vull una família que em cuidi. Llavors el nen va dir: jo et podria cuidar però no sé si els meus pares hi estaran d'acord, els hi vaig a preguntar. Al dia

següent li va preguntar i els pares estaven d'acord, doncs el nen no els hi va dir que tenia vida pròpia. L'os anava caminant i quan el van trobar, els pares es van espantar i l'os va dir: hola, sóc el... no sé com em dic. Li hauré de dir al Dani que em fiqui nom!

Els pares van dir: però com és que camines i parles? Llavors l'os va dir: un dia em va caure un llampec i vaig poder caminar i parlar. De sobte va arribar el Dani de l'escola i es va preocupar perquè els seus pares li van dir que havien de tenir una reunió familiar, en la qual li van dir que l'os no podia estar a casa. Ell va

insistir que volia que es quedés. Els pares van dir no, no es pot quedar. En Dani va anar a acomiadar-se d'ell tot trist. L'os ho havia escoltat tot, estava preparat per marxar, però li va demanar l'últim desig: que li fiqués un nom i el nen va dir Teddy. Quan l'os ja marxava els pares van comunicar que sí, que es podia quedar i l'os va entrar a casa corrents.

**I CONTE CONTAT,
AQUEST CONTE S'HA ACABAT!**

Conte escrit per Aleix O. per al seu fillol Marc

EN MARC I EN BOBI

Un dia en Marc i la seva família van decidir adoptar un gos així que van anar a la protectora, un cop allà una noia els va preguntar quin tipus de gos buscaven, ells no sabien quin tipus de gos volien, van estar rumiant i al final es van decidir per un dàlmata.

Llavors la noia els va portar amb els set dàlmates que tenien perquè en triessin un, tots els hi agradaven i no sabien quin triar. Al final es van decidir per un cadell que es deia Bobi.

Al Marc li feia molta il·lusió tenir un gosset i als seus pares també.

Un dia en Marc va treure a passejar el Bobi, van passar per la plaça i es van posar a jugar. Quan el Marc es va donar compte ja era fosc així que van tornar cap a casa ràpidament a l'arribar els pares ja l'esperaven a taula.

Al dia següent l'Anna, la germana gran del Marc va anar a passejar-lo però no va trigar gaire a arribar.

Els seus pares li van dir que vingués a parar la taula per anar a dinar.

A la tarda en Marc va anar a tirar-li la pilota al jardí, però un cop la va tirar massa lluny i va anar a parar a casa del veí. En Marc li va explicar als pares el que havia passat, li van dir que no passava res que a l'endemà l'anirien a buscar.

En Marc i en Bobi van haver de parar de jugar, però no passava res ja quasi era hora de sopar.

El superheroi i els Stands

Fa molt de temps va existir un heroi anomenat Meliodas, vivia en un poble que es deia Liones. Ell lluitava per defensar el seu poble dels Stands, uns esperits que atacaven els habitants, però n'hi havia un encara pitjor, Van, el capità dels Stands; era terrible pel seu poder, bàsicament era invencible. Ningú s'atrevia a lluitar amb ell i qui s'atrevia no sortia amb vida, excepte Meliodas ho sabia, però encara no estava preparat per enfrontar-ho.

Per altra banda, tenim la vida de Meliodas que derrotava els Stands amb la seva companya Dianne. Ella era una noia alegre. Ella podia controlar la terra i l'aigua i en Meliodas podia controlar l'aire, el foc i tenia poders psíquics. Després d'haver derrotat més de vint Stands, es van trobar Star Platinum un dels Stands més forts.

Ja que era molt fort va ser difícil derrotar-lo, però ho van aconseguir.

A l'arribar a casa Meliodas es va donar compte de que no podia fer servir els seus poders, li va dir a Dianne. Ella li va contestar que hi havia una gemma capaç de fer-li tornar els seus poders a la normalitat, però hauria de recórrer el bosc dels Somnis Blancs.

Meliiodas i Dianne van començar a caminar cap al bosc, al començament no hi havia rastre de Stands, però més endavant va aparèixer un Stand que es podia clonar, però per sort van poder derrotar-lo. Després es van trobar un altre Stand, que no va ser fàcil guanyar-lo.

Quan van arribar al final del bosc es van trobar una bruixa que segons Dianne li tornaria els poders a Meliodas. La bruixa li va dir a Meliodas que li donés la mà, de la mà de Meliodas van sortir unes flors verd clar, seguit d'una olor a romaní i ràpidament se'n van anar.

A l'acabar Meliodas va dir que estava esperant aquell moment per anar a enfrontar-se a Van. Van sabia de l'existència de Meliodas i Dianne, però no sabia quant poder tenien.

Meliiodas, Dianne i Van van començar a lluitar. El primer atac va ser de Van per a Dianne, però Dianne ho va esquivar fent un escut d'aigua. Meliodas va atacar fent servir una espasa feta de foc que a més de tallar, com si fos un bisturí, cremava. Van no ho va poder esquivar, però l'atac no li va fer molt de mal. Dianne va rebre un atac molt fort de Van que gairebé la deixà morta. Meliodas es va enfadar tant que va llençar un atac que ni tan sols Dianne sabia. L'atac consistia a ajuntar tots el poders que té i llançar-los. Aquell atac va sorprendre tant a Van que es va quedar immòbil en veure i sentir el gran i poderós que era, en rebre l'impacte va morir a l'instant.

Van passar deu anys des que Van va morir, Meliodas es va casar amb Dianne i tots dos van ser feliços per sempre.

La princesa guerrera

Hi havia una vegada una princesa que es deia Diana.

La Diana no volia ser princesa, perquè li feien fer cosses que no li agradaven, ella volia anar a lluitar, anar amb pantalons...

però els seus pares no li ho deixaven, cosa que a ella li feia molta ràbia.

Ja no podia més, i un dia ...

Es va aixecar molt d'hora, es va vestir ràpid, va agafar el seu arc, i també, va agafar la seva espasa.

Després va anar a la guerra.

Quan va arribar a la guerra, quedava poca gent lluitant, però ella no s'ho va pensar dos cops i es va llençar. Va estar lluitant una bona estona.

Quan ja no va quedar ningú va quedar molt satisfeta, i va anunciar : <<Les guerres no es guanyen per la força que tinguis, ni tampoc pel millor que siguis, sinó per l'esforç que tu hi posis a guanyar i si guanyes, millor per tu>>.

I les coses pel castell van millorar, i a partir d'aquell moment tothom podia ser el que volgués.

Conte contat, aquest conte s'ha acabat.

De l'Andrea per la Nerea

FI

Conte escrit per Anna per a la seva fillola Alexandra

LA PATINADORA

Hi havia una vegada una patinadora que sempre estava practicant patinatge a casa seva, ella sempre havia volgut anar a un club, però els seus pares no tenien prou diners per pagar-ho.

Un dia es va creuar amb l'Alexandra, una entrenadora que era molt bona fent patinatge, i li va dir: "tens molt talent, vols que t'entreni?" La Júlia li va respondre amb un sí. L'Alexandra va dir que els entrenaments serien cada dia i ella va acceptar.

De tant entrenar la Júlia cada vegada s'anava fent més bona fins que un dia l'entrenadora li va dir: "Ja estàs preparada per competir". Ella es va sorprendre i va respondre: "Bé, d'acord...".

Va haver de viatjar a Londres on es feia la competició. A l'hora de sortir a pista estava molt nerviosa, però gràcies a l'Alexandra i als entrenaments la Júlia va quedar primera. **Fi**

Feliç Sant Jordi 2020

Alexandra Martínez Sola

Conte escrit per Bernat per a la seva fillola Aina

L'ARC DE SANT MARTÍ

Fa molt i molt de temps a Sant Martí Sarroca, un dia que va fer sol i núvol va sortir l'Arc de Sant Martí. Al poble hi vivia una nena que es deia Aina. L'Aina va mirar per la finestra i va veure aquell arc de colors i es va preguntar: què vol dir aquell arc?

Va començar a mirar pel seu entorn si veia els colors. Va mirar el vermell, el taronja, el groc i així amb tots els altres. Va anar a preguntar al seu pare què volia dir, però només en sabia 3 : **EL VERMELL, EL GROC I EL BLAU**. El Blau li va dir que volia dir serenitat, el Vermell vida i el Groc llum del sol . Només li calia saber el Taronja, el Verd, el Blau i el Lila.

Va començar la seva recerca, va trobar el Taronja, el Lila i el Blau. Va saber que el Taronja volia dir salut, el Lila esperit i el Blau serenitat.

El Verd va pensar que era la natura perquè a la natura hi ha molt de verd.

Va anar a buscar alguna idea per representar tots els colors en un dibuix, però que no fos en un arc de Sant Martí. Va pensar i pensar i no trobava cap dibuix que els representés tots junts, fins que se li va creuar un paó. Quan el paó va obrir tot el seu plomall de colors ja va tenir el seu dibuix.

Conte escrit per Carla M. per al seu fillol Eric

L'HEROI MÀGIC

Hi havia una vegada un infermer que salvava vides. Aquell infermer es deia Èric, però li deien «l'heroi màgic», perquè un dia va superar un virus molt contagiós, el Covid-19, que de la Xina va arribar aquí.

L'Èric era un fanàtic de la medicina i del futbol, i quan tenia temps lliure per estar amb els seus fills anaven al camp a veure el capvespre i a passejar el seu preciós gos.

La primavera era la seva època preferida, així que quan anaven al camp feien un ram ben gran per a la seva dona. Fins que l'any 2020 es va acabar la felicitat. Va arribar el Covid-19!

Van fer quarantena, i ell, com que havia d'anar a l'hospital a fer hores extres, va deixar de veure als seus fills i d'anar a passejar el seu gos, però quan tenia temps lliure (que era poc) anava al camp.

Va tenir una fantàstica idea! Va agafar un ram de roses i va anar corrent cap al laboratori. Allà va fer una poció màgica per combatre el virus. Va fer proves i proves i al final ho va aconseguir! La va fer pública a tot el món contagiats, només havia de dir: «els components són els següents: roses vermelles i molta, molta fantasia».

Ell sol ho va combatre, va fer que tot anés bé i ho va aconseguir!

Des d'aquell dia li diuen l'heroi màgic i tot està ple de colors. Un gos i un gat, aquest conte s'ha acabat.

JO EM QUEDO A CASA PER SANT JORDI

Conte escrit per CarlaF. per al seu fillol Arnau

CONTE DE SANT JORDI

En un temps llunyà, quan els dracs volaven i els marlins feien màgia, a la terra catalana hi havia reis, cavallers, prínceps, princeses nens, nenes...i un drac.

La gent del poble vivia espantada per culpa del drac. Un drac molt enganyador perquè primer tenia molta gana i la gent li havia de portar menjar, és a dir, ovelles, cabres i una mica de tot, i la gent del poble es quedava sense menjar per culpa del drac. I va arribar un dia que ja no quedaven ni xais, ni cabres, etc. i l'alcalde del poble va decidir fer un sorteig perquè el drac mengés a les noies i totes les noies estaven espantades i plorant. I llavors es va fer el sorteig. Li va tocar a la filla del rei i la filla plorant, plorant i plorant, El pare no plorava però estava trist perquè no volia que el drac es mengés a la seva filla.

La gran pena del rei i la tristesa de la princesa van fer que tota la terra catalana sabés la desgràcia i la filla seguia plorant, plorant i plorant.

De bon matí la princesa va anar davant de la cova del drac i estava esperant que el drac es despertés de dormir .

De sobte, de la cova va sortir el drac que treia foc per la boca, tenia molta gana i estava molt enfadat. PERQUÈ ELL VOLIA MENJAR!!!

De cop i volta la princesa va veure que el drac el mirava amb una cara de... et vull menjar que ja tinc molta gana, la princesa es mirava el drac tremolant i el drac ja tenia la taula preparada.

De sobte, el drac sentia la veu d'un cavaller, anomenat Jordi. Venia de molt lluny i el Jordi li va dir seriosament - els dracs no mengen persones, mengen verdures i fruites .

El drac estava molt enfadat pel que li va dir el Jordi i llavors li va contestar amb foc.

El cavaller i el drac lluitaven, el cavaller protegia a la princesa i el drac lluitava pel que li va dir el Jordi.

Després de la gran batalla, el cavaller va guanyar al drac i el drac es va morir, Llavors de la sang del drac van sortir unes quantes roses i el cavaller en va agafar una i li va donar a la seva princesa preferida. Després de donar-li la rosa la princesa estava més contenta que mai. A partir d'aquí Sant Jordi i la princesa ja van ser més feliços.

I aquest conte ja s'ha acabat!

**ESPERO QUE T'HAGI AGRADAT
EL CONTE QUE HE FET!
MOLTES GRÀCIES.**

Conte escrit per Clàudia per al seu fillol Bernat

LA LLUITA CONTRA EL VIRUS

Hola! Jo sóc el Bernat i avui us explicaré una historia, molt emotiva per a mi, que em va succeir quan tenia 6 anys.

Recordeu la llegenda de Sant Jordi? Aquell cavaller que va salvar a la donzella del drac..., doncs anys després jo, en Bernat, vaig repetir la història ja que vaig ser l'heroi que va salvar a la humanitat d'un virus més terrible que milions de dracs junts...

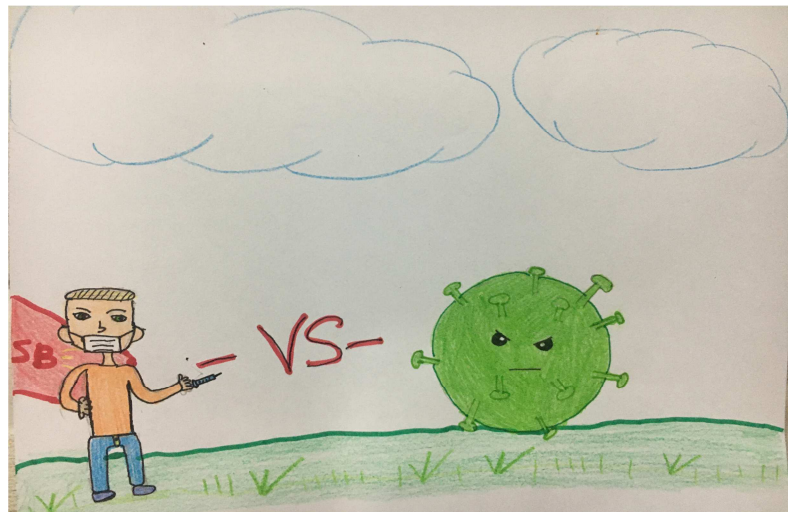
Quedeu-vos si la voleu escoltar...

Hi havia una vegada un virus molt i molt dolent que va arribar al món a l'any 2020. La primera vegada que vam sentir a parlar d'ell la veritat és que no li vam donar massa importància perquè va començar a infectar gent de la Xina i això ens quedava molt lluny a Catalunya. Però van anar passant els dies i cada cop hi havia més persones contagiades d'aquest virus i cada cop a països més pròxims al nostre.

No semblava un virus greu per a nens i per a joves però per a persones grans o amb altres malalties podia arribar a ser perillós. Per cert, encara no us he dit com es deia aquest virus: el Coronavirus (el seu nom científic era COVID19).

Com us deia, com que cada cop la cosa era més seriosa, es va haver de prendre una decisió ja que els hospitals s'estaven saturant. Es va decidir que tothom es quedaria tancat a casa perquè quan el virus sortís al carrer ja no trobés a ningú i marxés per sempre més.

I així vam estar tancats a casa molts i molts dies..., però ningú sabia una cosa...que jo havia trobat la vacuna per lluitar contra aquest virus! Perquè en realitat jo no sóc un nen com tots els altres, sinó que sóc un superheroi científic!

I tots els mesos que vaig estar tancat a casa, vaig estudiar molt sobre aquest virus i quan ja vaig tenir tota la informació necessària vaig crear la cura pel Coronavirus. Ràpid la meva família va avisar als metges que, tot i que els va costar molt creure que un nen havia creat aquesta vacuna contra el virus, em van acabar escoltant donat que tampoc tenien cap altra solució a tantes i tantes morts diàries.

No hem de deixar de menys els nens ja que moltes vegades ens sorprenen! Ves a saber quins poders tenen els nens que teniu a casa...

Pel meu fillol Bernat

Conte escrit per Paula per a la seva fillola Yanire

LLEGENDA DE SANT JORDI

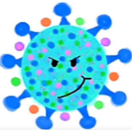
Hi havia una vegada...

Un poble que es deia Sant Martí Sarroca, que estava enmig de la muntanya i rodejat de vinyes, en aquell poble tan maco hi vivia un príncep molt valent que es deia Jordi i sempre estava ajudant a la gent de tot el Penedès.

Al març de 2020 una cosa molt pitjor que un Drac, va arribar al nostre poble el seu nom era "covid-19" més conegut com coronavirus.

El nostre valent Jordi treballava com a metge al CAP de Sant Martí Sarroca, ràpidament va començar la investigació per poder derrotar aquest virus.

Mentrestant, una trucada va alertar al nostre cavaller que la seva estimada princesa, tenia molta febre i molta tos, sembla que tenia el maleït virus "Covid-19".

Després de molts dies investigant, en Jordi va trobar la cura, va agafar una rosa i va preparar un remei. Ràpidament el va portar al seu laboratori per fer la vacuna i poder salvar a la seva estimada que feia dies que estava molt malalta.

La vacuna va funcionar i la princesa es va recuperar molt ràpidament gràcies al Dr. Jordi i el seu jardí de roses.

PAULA

Conte escrit per Daniel per al seu fillol Pol

EL POL I EL DOFÍ

Hi havia una vegada un nen que es deia Pol i que anava a estiuejar a l'Escala, un poble de la Costa Brava, li agradava molt la platja, nedar, jugar amb la sorra i sobretot navegar...

El Pol anava al Club Nàutic de l'Escala i cada tarda feia un curset de vela.

Un dia navegant, va caure de la barca i com era de vela el vent se la va endur mar endins, el Pol duia l'armilla salvavides i es va quedar esperant a que els monitors el recollissin però un dofí que estava per allà se li va acostar. Ell es va espantar molt i va començar a nedar per allunyar-se del dofí i arribar a la platja. Però com que el dofí era molt ràpid el va agafar i el va portar fins al port d'Empúries.

A partir d'aquell dia, el Pol cada tarda anava fins on l'havia deixat el dofí per veure'l i el dofí feia el mateix i jugaven una bona estona plegats a dins de l'aigua.

Les vacances es van acabar i va haver de tornar a Sant Martí. A partir d'aleshores, cada estiu el Pol torna a l'Escala i cada tarda s'acosta al mateix lloc per trobar-se amb el seu amic el dofí.

I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Daniel